

"La Pilastra"

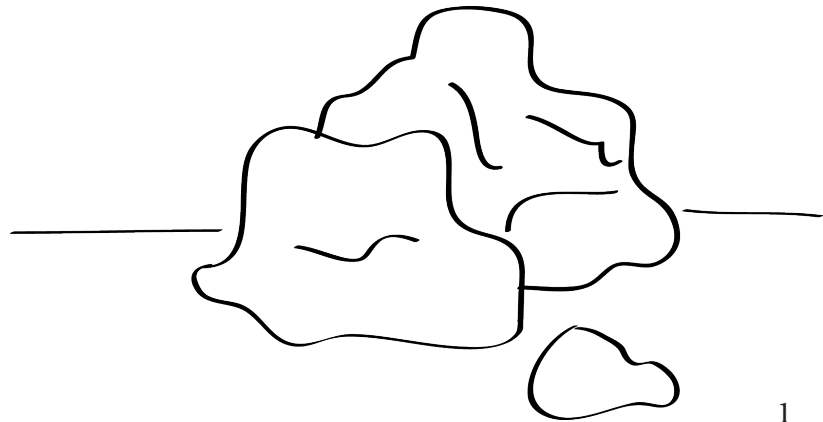
Anna Xargay i Soler

Treball Final de Grau
Tutoritzat per Jaume Ros Vallverdú

Universitat de Barcelona
Grau en Belles Arts
2017-2018

Índex

2	Deconstrucció / Construcció de “La Pilastra”
56	Muntatge de l’obra a la Facultat
58	Paraules clau i resum
60	Marc conceptual i objectius del projecte
62	Marc històric del lloc
63	Justificació del material i procés de l’obra
66	Plànols del projecte d’ampliació i millora de la N-141e
70	Referents
73	Antecedents
82	Currículum Artístic
86	Referències bibliogràfiques
87	Data de les Imatges segons aparició
89	Agraïments

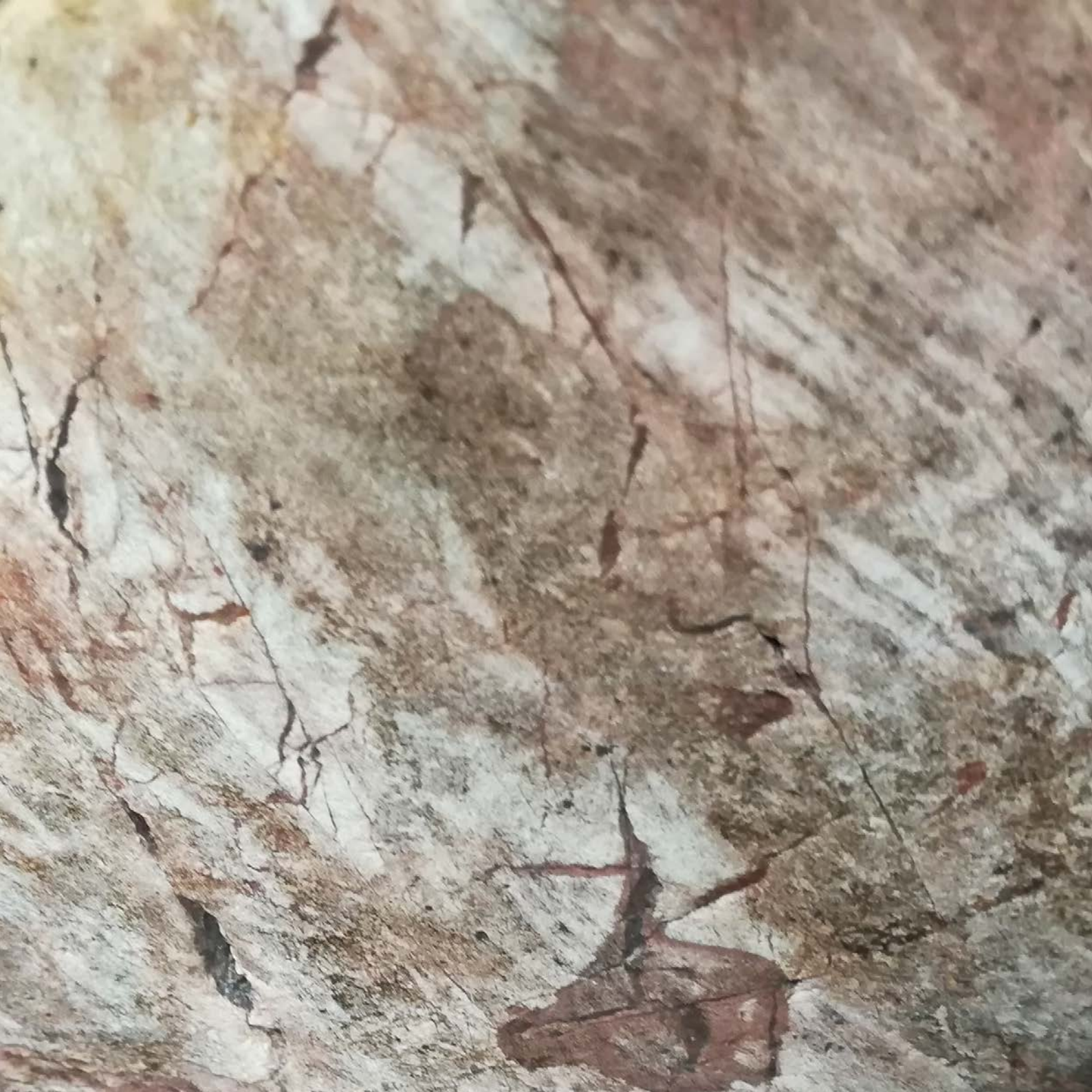

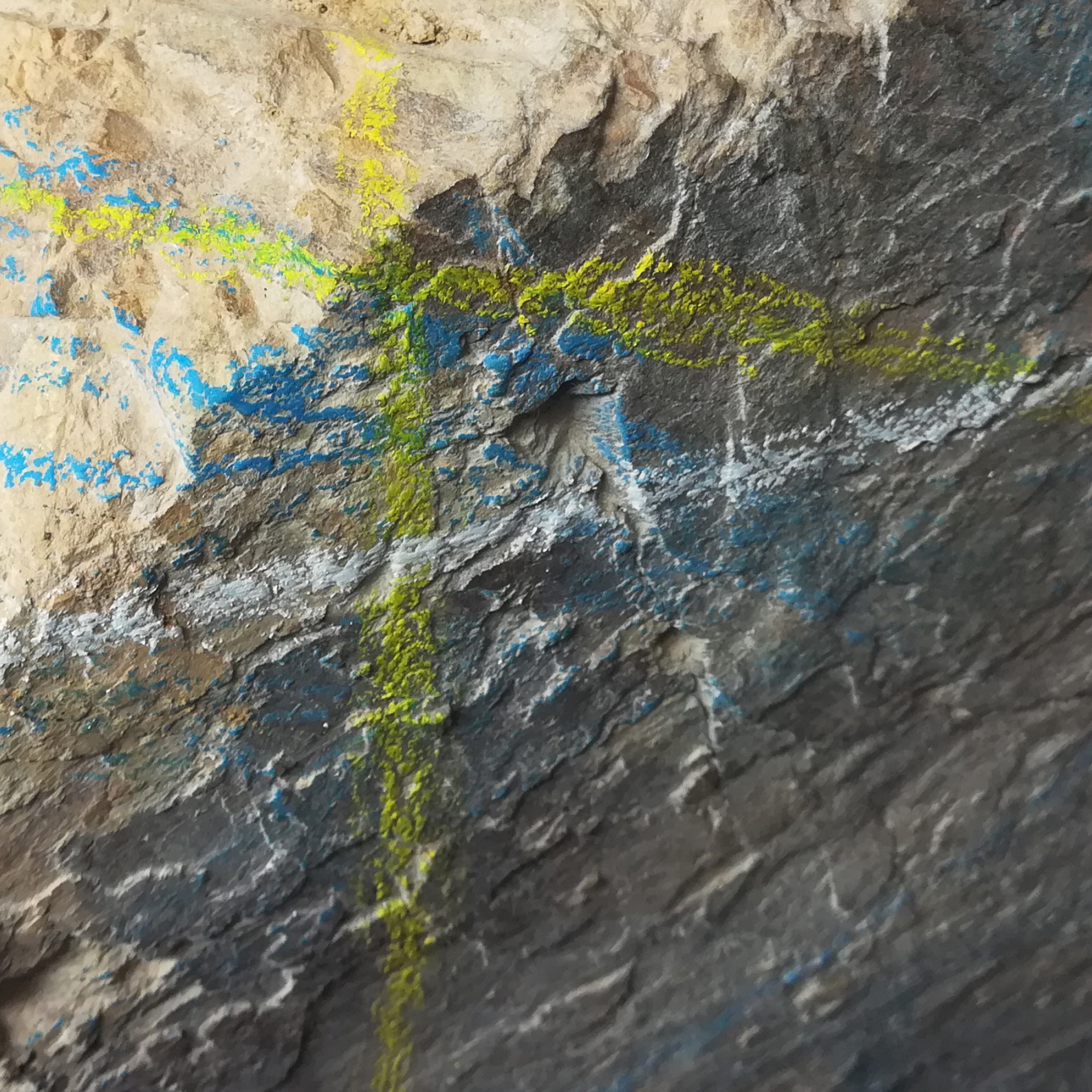

Pàgina destinada a la col·locació de fotografies que es prendran
durant el muntatge de la peça final.

Pàgina destinada a la col·locació de fotografies que es prendran
durant el muntatge de la peça final.

Pàgina destinada a la col·locació de fotografies que es prendran
durant el muntatge de la peça final.

Pàgina destinada a la col·locació de fotografies que es prendran
durant el muntatge de la peça final.

“La Pilastra”

Paraules clau:

Homenatge, Memòria, Identitat, Escultura, Espai públic, Paisatge, Pedra, Bescanó (Girona).

Resum:

La Pilastra és senya identitària de Bescanó. Una muntanya, coneguda per tots els seus habitants i els conductors habituals que la travessen com a única via per anar als pobles localitzats entre Salt i el Pasteral.

De fet, la revista del poble en pren el nom, i tot i les polèmiques aixecades per les morts en aquest tram de la N-141e (també anomenada carretera de la Vergonya) ningú en discutiria el profund arrelament que els Bescanonins i Bescanonines hi tenim.

A mitjans del 2017 es van iniciar unes obres d'eixamplament i millora de la carretera que pretenen minimitzar els accidents i fer-la una via més segura. Les obres però, tenen un cost físic i emocional, a més de l'econòmic: L'enderrocament de bona part de la muntanya i l'impacte visual i ecològic que això pugui suposar.

El projecte pretén doncs, prendre la pedra extreta de la muntanya creant amb ella una obra escultòrica per a homenatjar a les víctimes d'accidents així com a la pròpia Pilastra.

Mitjançant aquest “llibret” busca també, documentar i relatar el procés paral·lel que la carretera i l'obra prenen mitjançant la de-construcció del lloc i de la pedra mentre que es construeixen els productes finals: La carretera i l'escultura; les quals es retrobaran en finalitzar el projecte al lloc que els pertany: Bescanó.

Key Words:

Tribute, Memory, Identity, Sculpture, Public space, Landscape, Stone, Bescanó (Girona).

Abstract:

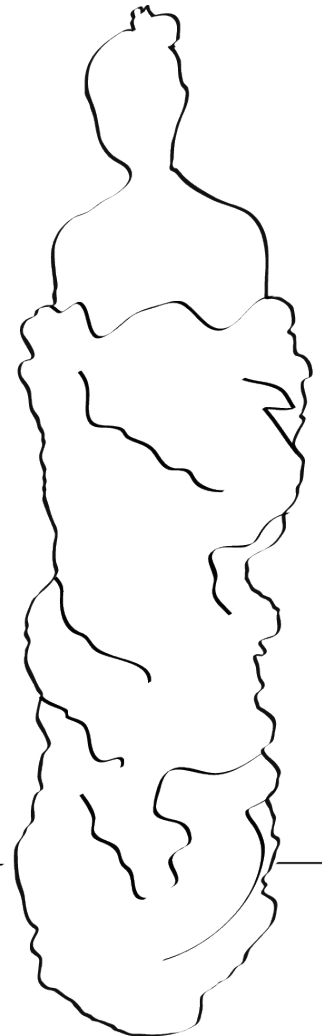
La Pilastra is key when we talk about Bescanó's identity. It is a mountain known by everyone who lives in the town and the drivers who use it every day as the only way to go from Salt to the Pastoral as well.

In fact, Bescanó's local magazine takes its name, and even with all the controversy created by the several car accidents in this kilometre of the N-141e [also known as the Vergonya's (Shame) road]] no one could deny the strong bound that us, the Bescanonins and Bescanonines have with it.

During 2017, some enlargement and road improvement projects began with the aim to minimize accidents and make it safer. The road's improvement though has a physical and emotional impact besides the economic one: The destruction of a big portion of the mountain and the visual and ecological impact that this may become.

My project aims, therefore, to take the stone extracted from the mountain creating with it a sculptural work to honour the victims of the car accidents as well as to the own Pilastra.

Through this "booklet" it also seeks to document and relate the parallel process that occurs in both, my town and the University's workshop through the de-construction of the site and the stone while the final products are constructed: the road and the sculpture; which will meet at the end of the project to the place they belong to: Bescanó.

Marc conceptual i objectius del projecte:

El projecte va néixer al meu poble: Bescanó (Girona) a mitjans del 2017 mogut pel sentiment de pèrdua i impotència que sentim tant jo, com la resta d'usuaris habituals, cada dia al passar pel tram quilomètric 111 de la N-141e, també popularment anomenada carretera de la Vergonya. La carretera, construïda el 1920, està formada de fet, per dues vies: la N-141e (de Salt a Anglès) i la C-63 (d'Anglès a Amer). En total són 22km que creuen els municipis de Salt i Bescanó, al Gironès i Anglès, la Cellera de Ter i Amer, a la Selva.

Segons dades de Trànsit, per aquesta via hi transiten entre 9.000 i 13.000 vehicles diaris, amb un volum important de vehicles pesants que deteriorenen l'estat de la carretera i la fan encara més perillosa sumant-hi factors de risc a més dels propis de la zona (humitat, revolts amb poca visibilitat, gelades...).

Els punts més perillosos d'aquesta via al seu pas pel municipi són al Pou del Glaç de Vilanna i al tram que va de Bescanó a la sortida de Montfullà. És en aquest últim tram, on es troba La Pilastra, una muntanya que és una important senya identitària de la zona, fins al punt de donar nom a la revista del terme municipal.

És però també, on s'han patit més accidents durant els darrers anys, d'entre ells alguns de mortals, com el de Judit Escobar Robledillo quan només tenia 18 anys.

Totes les morts provoquen un impacte però més encara quan la persona que ha mort era propera a un. La Judit era una veïna del poble on he pujat, havíem anat juntes a l'escola i tot-hi que tingués un parell d'anys més que jo, havíem estat companyes de joc en nombroses ocasions.

La seva mort al gener del 2013, em va tocar molt d'aprop i va començar a fer-me plantejar inquietuds cada vegada que utilitzava la via per anar/tornar de l'institut, d'activitats extraescolars, per comprar... De manera que cada vegada que hi passava sentia una impotència i una rauxa que em movien a voler-hi fer alguna cosa, tot i no saber encara el què.

A mitjans de l'any passat (2017) es van iniciar unes obres d'eixamplament i millora de la carretera que pretenen minimitzar els accidents i fer-la una via més segura. Les obres però, tenen un cost físic i emocional, a més de l'econòmic: L'enderrocament de bona part de la muntanya i l'impacte visual i ecològic que això pugui suposar.

En el marc del projecte, prenc la pedra extreta de la muntanya, amb motiu de les obres del tram, per a crear una obra escultòrica amb l'objectiu d'homenatjar tant a les víctimes d'accidents de trànsit que hi ha hagut com també per a fer un memorial de la pròpia Pilastra la qual ha format part important de la identitat del poble durant tants anys.

Vist des de fora, pot semblar que la pèrdua d'una muntanya (o part d'ella) sigui una cosa poc significativa comparat amb els beneficis que pugui aportar un eixamplament de la carretera però en l'àmbit personal entenc també, les polèmiques aixecades al poble pel sentiment de pèrdua, donat que com s'explica a La ciutat conquistada, "Tots tenim una història que ens uneix a diversos territoris, d'escales diferents, i tots tenen una identitat que els diferencia. La pèrdua d'identitat dels territoris, que es dissolguin [...] fins a perdre els atributs que els donen sentit [...] és una agressió a la nostra pròpia identitat, ens fa més dèbils i vulnerables, treu una part de sentit de la nostra vida." (Borja, 2003).

La idea principal és crear un ambient solemne que serveixi per al record, la reflexió i la catarsi d'aquells qui ho necessitin, així com el procés de creació de l'obra m'ha servit a mi per alliberar-me del pes que duia al cor creat per la impotència dels darrers esdeveniments.

Considero que, com s'esmenta a Monumentum (2013), "L'espai per a la commemoració és tan essencial en la ciutat contemporània com l'espai per a la mobilitat, el comerç o el lleure. En aquest sentit, el monument exerceix una funció simbòlica fonamental en el mapa conceptual de la societat. Com explica Odon Vallet, el terme prové del verb llatí *monere*, que expressa "una demanda d'atenció, un pensament girat cap al passat, però també una advertència envers el futur, una amonestació contra l'oblit" (Vallet, 1999).".

Em marco també l'objectiu d'apropar-me a les institucions públiques del poble i de la comarca en general per a veure el seu funcionament, assabentar-me dels requisits per a formalitzar un projecte i poder-me "professionalitzar" dins l'àmbit escultòric en general i el de l'escultura pública de forma més concreta.

Com he anunciat amb anterioritat, pretenc també a través de la fotografia, documentar i relatar el procés paral·lel que la carretera i la meva obra escultòrica prenen mitjançant la de-construcció del lloc i de la pedra, alhora que es construeixen els productes finals: La carretera i l'escultura. Les quals es retrobaran en finalitzar el projecte al lloc que els pertany: Bescanó.

Marc històric del lloc:

Segons sembla ser¹, La Pilastra ha estat de vital importància per a les diferents civilitzacions que han anat ocupant la zona al llarg dels anys des de la formació dels poblats íbers i romans ja que és just allà, on es troba la delimitació dels territoris de Montfullà, Bescanó, Salt i Sant Gregori, a més del gual natural del riu Ter; convertint-se així en un camí ral i punt estratègic en "terres de ningú". Per on ara passa ara la N-141e, va ser antigament per on passava la via augusta camí a *Gerunda*.

Al voltant del 1300 es van construir allà les comportes de la séquia monar que abastia a totes les terres pròximes incloent-hi part de la ciutat de Girona, motiu pel qual més tard, els carlins van aconseguir el control del territori mitjançant el tall del pas de l'aigua a la ciutat.

Durant la invasió Napoleònica (1809), sent un dels punts més alts, la muntanya va convertir-se en talaia de vigilància de Girona (i voltants) així com el lloc on es van traçar també els primers mapes cartogràfics (que es conserven) de la zona.

¹ Informació extreta d'una reunió amb el professor i historiador Lluís Soler (qui ho relata en base de proves físiques així com amb teories i conversacions amb el mossèn Pere a.c.s i l'antic propietari de Cal Gegant, Ignasi Sala, d'entre altres.)

Com a petita anècdota, es creu que antigament "Cal Gegant"¹ s'anomenava "Mas Joan" però per coses de l'idioma, els francesos no ho van entendre i van anotar "*Pas Gêant*" (que sona pràcticament igual), més tard quan es van refer els mapes, amb l'ús oficial del castellà es va traduir a "*Paso de los Gigantes*" i amb el boca a boca de la gent i l'ús popular del català va derivar a "Can o Cal Gegant".

No es sap del tot d'on podria venir el fet de denominar "Pilastra" a l'indret però es sospita que podria guardar relació amb el fet de que es conserven les restes d'una columna (o pilastra) de pedra just al peu de la muntanya a tocar del riu.

Es podria pensar que es tractava d'un antic pont per atravessar les aigües però no hi ha evidències de l'existència d'una segona peça ni tampoc d'una possible parella a l'altre banda del Ter per a posar un llibant (o similar) i creuar o transportar mercaderies de manera que els orígens segueixen sent una simple hipòtesi.

Justificació del material i procés de l'obra:

L'elecció de la pedra autòctona del lloc com a material de creació ha vingut donada per les circumstàncies pròpies de l'indret i l'experiència personal viscuda en veure a diari "l'agressió" - si bé, justificada - que està aquest està patint ja des de fa uns mesos.

La pedra ha estat des de l'antiguitat un dels materials més utilitzats per a la creació d'estàtues o monuments commemoratius, sobretot, si aquests eren emplaçats a l'exterior (Vivas, 2004), i de forma encara més recurrent encara, si es tractava de monuments realitzats per a la memòria funerària: "Des dels principis de la humanitat en el lloc on ha estat enterrat un personatge, memòria del qual es vol perpetuar, es col·locava una gran pedra en posició vertical que assenyalava el lloc sota el qual es trobava el cos. Aquest acte ritual en forma d'enorme acumulació de pedres, com és el cas de les antigues piràmides d'Egipte, o d'una mera llosa amb una simple creu, com succeeix fins ara en els cementiris cristians, s'ha utilitzat com a ritual constant de la humanitat.

1 La casa que hi ha dalt la muntanya (apareix en alguna de les imatges inicials).

En totes les cultures el gest ha estat el mateix, col·locar en posició vertical una o diverses pedres que serveixen de fita en un lloc dotant-lo d'un caràcter i una significació determinades, objectiu de les quals pot ser sacralitzar el lloc, com passa en el cas de Stonehenge i Avebury, o simplement dignificar-lo, com passa amb els monòlits o les estàtues que s'ubiquen a les places de les ciutats [...] En qualsevol cas, en totes aquestes manifestacions es troba latent la idea de commemoració que ha definit al monument." (Maderuelo, 1992)

Té sentit doncs, prendre la pedra extreta de les obres com a medi i aprofitar-la dotant-la així, d'una segona vida que l'integra amb l'entorn i el lloc pel que és, però també pel que va ser. Si les pedres d'aquesta muntanya es van endur tan tràgicament a la Judit i la resta de víctimes, què millor, que intentar una reconciliació alabant-les amb el propi material?

Treballar la pedra no és una feina ni ràpida ni fàcil. La majoria de picapedrers de la zona estan acostumats a treballar amb pedres conegudes com el marbre, l'alabastre, el calatorao, o l'ulldecona d'entre altres, però la cosa es complica quan s'intenta treballar una pedra que no coneixes o que no està "catalogada" com és el cas de la de Bescanó (recordem que no es tracta d'una pedrera sinó d'una muntanya en obres).

A fi de conèixer millor el material a treballar, inicialment vaig decidir fer un seguit de proves en una mostra de la pedra que més tard pretenia convertir en monument. Els resultats de dites proves van ser satisfactoris, semblava ser que la pedra tenia algunes vetes però es veien estables i resistents a l'ús tant de radial com del martell pneumàtic, de manera que em vaig sentir suficientment segura amb els resultats obtinguts com per iniciar el projecte a gran escala.

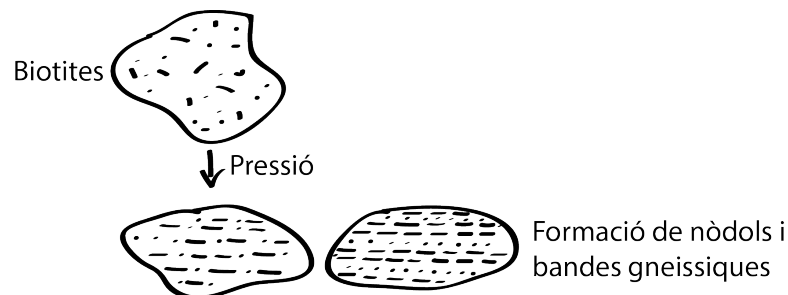
A primera instància tot va anar bé, vaig notar algunes petites diferències de coloració en la pedra al tallar amb la radial però res tan dràstic com per fer-me aixecar sospites del que vindria a continuació.

A mesura que treia material amb la radial, vaig notar que en algunes zones, la pedra era tova i senzilla de tallar però a d'altres, la radial en prou feines avançava. De cop van començar a sortir guspis deixant un rastre de ferro roent com el magma... La solució: Comprar un disc especial més adequat a aquesta pedra. Un cop solucionat el problema de la radial i en començar a "mossegar" amb el martell pneumàtic, res de nou.

Més endavant, a mesura que m'endinsava més al cor de la pedra els problemes es van anar multiplicant i em vaig adonar que tan aviat hi havia vetes ferruginoses (Fe) com parts més terroses que s'esmicolaven i es desprenien simplement bufant.

Al no entendre la situació vaig decidir (aconsellada per en Jaume, el meu tutor) anar al servei de làmina prima de la Facultat de Geologia per intentar comprendre millor la naturalesa de la pedra.

Allà em vaig trobar amb la Doctora Barsó, qui molt amablement, em va ajudar a esbrinar que es tractava d'unes roques metamòrfiques del paleozoic amb nòduls i bandes gnèissiques de minerals ferrosos oxidats, és a dir, unes roques relativament noves, molt inestables (i per tant trencadisses) que per culpa de la pressió que van patir, en comptes de tenir els minerals escampats de forma uniforme, aquests han quedat "alineats" per capes (com la pissarra) i per això a vegades la pedra es desprèn sola i d'altres és dura (per l'alt contingut en ferro).

L'explicació aclareix doncs, que és una "loteria" encertar la pedra que està en millor o pitjor estat i que realment no es pot controlar el fet de que s'esmicoli quan treballes certes parts, encara que per fora i en els primers talls sembli completament normal o estable, no es pot veure si en algun punt hi haurà un nòdul o no.

En veure'm impossibilitada per la dificultat del material, vaig rebre (en diverses ocasions) la suggeriment de canviar de material i provar de refer el projecte amb un marbre que ajudés a evocar el sentiment de puresa i solemnitat que requereix el marc conceptual de l'obra, o bé amb Ulldecona que té un color similar i s'integraria amb l'entorn de la mateixa manera que pretenia fer-ho la meva peça.

M'ho vaig estar pensant i vaig valorar les possibilitats durant un temps (mentre continuava treballant) però sentia que tot i facilitar-me el projecte i dotar-me d'uns resultats "tècnica-ment" més correctes¹, el fet de canviar de material em feia sentir que traïa els meus sentiments i la meva honestat envers l'obra i el seu significat.

Unes setmanes més tard em vaig assabentar que a Bescanó estava passant el mateix que dins del taller i que de forma paral·lela també hi havia retards i imprevistos a les obres. (exactament pel mateix motiu, creien que la pedra s'aguantaria com a les proves inicials que s'havien fet en el sòl, però en retirar material i aprofundir es van trobar amb més inestabilitat de l'esperada).

Tornant al taller, al principi vaig pensar en enganxar les parts que saltaven però més tard vaig adonar-me'n que era absurd intentar apedaçar-ho tot, així que vaig acabar optant per enganxar el que creia essencial tot deixant algunes parts incompletes; respectant la pròpia voluntat de la pedra, el seu caràcter personal i per tant, la seva identitat.

Al cap i a la fi, vaig acabar apostant per estimar i seguir lluitant amb aquesta pedra i no amb una altre, perquè com es relata en *El Petit Príncep*, "És el temps que has perdut amb la rosa, que la fa important". (Saint-Exupéry, 1943)

¹ Si tenim en compte que una talla normativament perfecta des del punt de vista clàssic no hauria de tenir afegits.

Ajuntament de Bescanó

Pere Lluís García
Alcalde de Bescanó

BENVOLGUTS/DES

Després de moltes gestions amb la Generalitat, aquest any es portaran a terme les obres definitives de millora de la carretera de la Pilastra.

Aquestes són unes obres molt necessàries, molt reivindicades i que han de servir per millorar la seguretat d'aquest tram, tal com ja es va fer al Pou del Glaç a Vilanova i que sens dubte ha contribuït a millorar molt la seguretat d'aquell punt negre.

Són unes obres molt importants, ja que afecten tot el tram d'**1,8 quilòmetres** del traçat que va des de la primera intersecció de Montfullà fins al giratori d'entrada a Bescanó.

Els treballs consistiran principalment en l'eixamplament de la carretera i la rectificació dels revolts, incloent un important desmunt de roca de la muntanya per afavorir així una conducció més segura i còmode en tot el tram. **L'actuació es complementarà** amb la millora de la senyalització, el drenatge, la instal·lació de noves barreres de seguretat i l'aplicació de mesures d'integració ambiental.

Els tècnics de l'Ajuntament ja estan treballant amb els de la Generalitat per trobar les millors solucions i **evitar al màxim les molèsties** que inevitablement portaran les obres.

Estem convençuts que amb aquestes obres i les que es varen fer al Pou del Glaç haurem **resolt dos punts negres** molt importants de la "carretera de la vergonya".

SESSIÓ INFORMATIVA

DIJOUS 23 de FEBRER a les 20:00h al TEATRE MUNICIPAL

*Amb representants d'infraestructures i del dept. de Territori de la Generalitat de Catalunya.

AJUNTAMENT DE BESCANÓ

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat

www.bescano.cat

@Ajt_Bescanó

ajuntamentbescano

972 440005

Ambit d'actuació: Des de la primera intersecció de Montfullà fins al giratori d'entrada a Bescanó.

ACTUACIONS, PRESSUPOST I TERMINIS

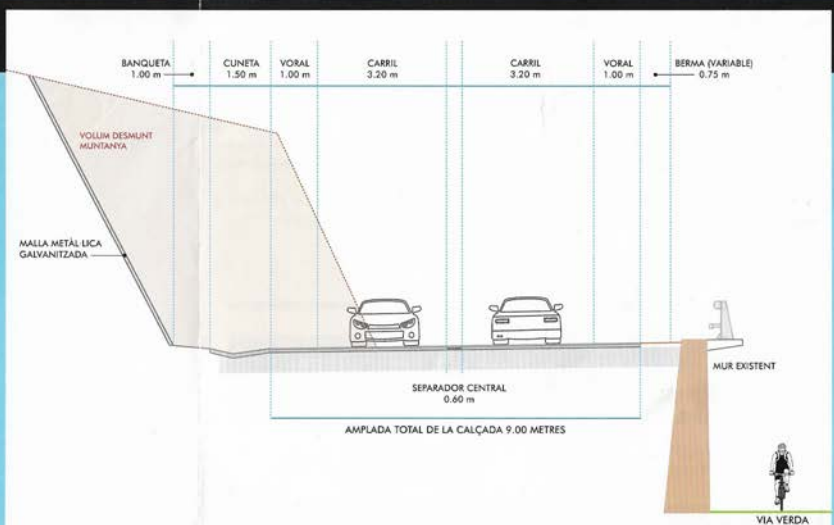
S'eixampla la calçada dels 6 - 6.5 metres actuals als 9 metres amb dos carrils de circulació de 3.20 metres d'amplada cadascun.

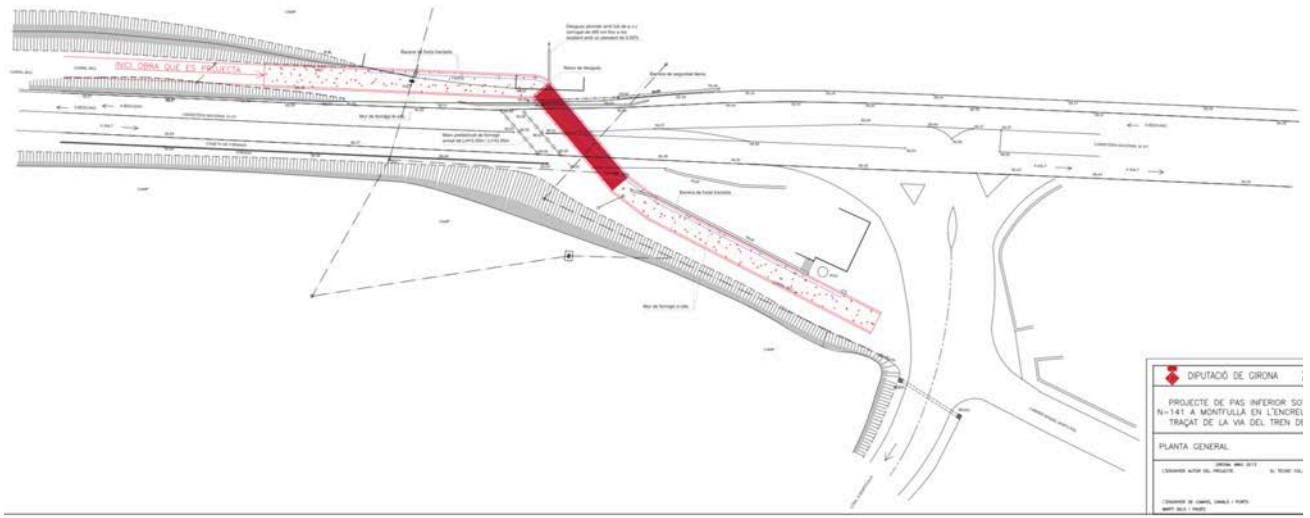
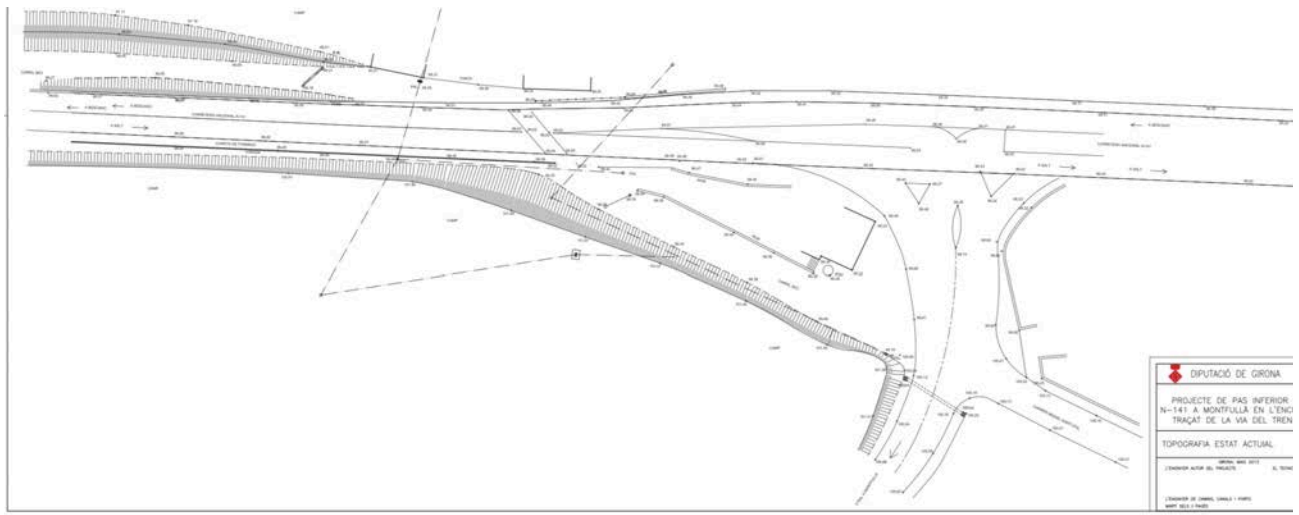
Es crea una franja central zebrada de 0.6 metres de separació de carrils, dos vorals d'1 metre i cunetes formigonades.

Es milloren els accessos a la zona de l'illa del Ter i del nucli urbà de Montfullà.

El pressupost de les obres és de 4.316.000€.

Les obres s'iniciaran durant el primer trimestre de 2017 i el termini d'execució previst és de 12 mesos.

Referents Artístics

Jaume Plensa (Fig.1)

Prenc aquest artista com a referent estètic però sobretot, a nivell teòric.

Sento amb aquest projecte una enorme càrrega i preocupació per la recepció que en farà la gent, no només de la universitat sinò més endavant en el seu espai definitiu, com molt bé explica Plensa en aquesta cita: "Un projecte en un espai públic és quelcom molt ambiciós que entranya una gran responsabilitat. Primerament, perquè la gent que de veritat l'utilitzarà no t'ho ha demanat i, segon, perquè pot fomentar la regeneració i la re-lectura del lloc. Un projecte en un espai públic és com la base d'un perfum. [...] perquè un perfum preservi el seu aroma s'utilitzen productes que fixen la seva olor. De la mateixa manera, l'obra d'art en l'espai públic, pot ser l'element que ajudi a fixar el perfum evanescent de la societat, de la gent que l'ocupa. Potser per això els meus projectes busquen relació amb la gent, crear llocs de trobada, punts de catalització que, a més, puguin fer sentir a la societat que els utilitza un cert orgull, el sentiment que també l'espai públic és la seva llar."

(Fig.1)

Arrels, 2014. Fotografia extreta de la pàgina web de l'artista.

(Fig.2)

2009. Lloc: El Torno, Valle del Jerte. A la N-110, a un parell de quilòmetres abans del poble.

Francisco Cedenilla Carrasco (Fig.2)

De Cadenilla m'interessa aquesta obra en concret, donat que està situada també al matge d'una nacional per a recordar a les víctimes, sovint oblidades de la Guerra Civil.

La idea li va sorgir de voler rendir homenatge al seu avi, Leandro Cedenilla, qui va ser afusellat l'octubre de 1936, així com a la resta de morts, desapareguts i afectats pels conflictes bèl·lics. És per això, que les escultures d' El Torno no tenen distintius de de banda, ni de classe social; representen a totes les edats i sexes, que es troben a causa de la guerra, en uns moments de por, desorientació i pèrdua.

Claudia Aranovich (Fig. 3)

El que m'interessa més de Claudia Aranovich és que per a ella, la matèria té un efecte de seducció, es sent motivada per les seves transmutacions i la seva "memòria", el seu contingut màgic o ritual. Crea enllaços contradictoris entre elements naturals com les arrels, llavors, branques, petxines, fòssils, plumes, molsa, pedres... i amb altres materials industrials com el guix, el vidre, l'acer, el ciment, o les resines que atrapen l'essència dels primers preservant-los o fent-los un memorial com si es tractés d'una conserva.

Des de fa temps l'artista crea relacions amb l'espai públic (com en "Memorias de la naturaleza") on les escultures s'ubiquen, un cop acabades, de nou en el bosc d'on provenen els materials.

(Fig. 3)
Imatge extreta de la seva pròpia
pàgina web.

Xavier Medina-Campeny (Fig.4) i Jordi Gratacós "soco" (Figs.5 i 6)

Presos ambdós com a referents locals que pretenen preservar la memòria i identitat del lloc on col·loquen les seves obres, gràcies a la representació escultòrica de les costums i valors propis del nostre territori.

(Fig.4)
L'Hortelà, 1992. Salt.

(Figs. 5 i 6)
Dona que va a rentar roba a l'antic
safareig. Bescanó.

Antecedents relacionats amb algunes de les idees del projecte

"Reflex ambigu"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2014

Material: Acer inoxidable

Mides: 60cm de diàmetre.

Lloc: Les Planes d'Hostoles.

La peça explora els lligams i relacions que s'estableixen entre art i natura, que es veu enmirallada en les diferents formes creant una extranya relació d'integració-contrast.

"Planter"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2017

Material: Bronze

Mides: 20x23cm

Lloc: Barcelona

"Planter" parla sobre les arrels i nexes que tinc amb la meva família, amb la meva llar i amb la tradició. Parla sobretot però, de la unió que tenia amb el meu avi (a.c.s.), un apassionat dels boscos, dels camps i de la terra en general; motiu pel qual, l'obra prén la forma d'un sac de patates i dona així visibilitat a a un dels trets que més el representaven a ell i a les tardes que passavem junts a l'hort mentre ens explicavem com ens havia anat el dia.

El fet pel qual l'obra es comporta també com a "gerro", és per representar que després de la mort d'una persona estimada, la seva família i el seu llegat -o com diria el meu avi, "el seu planter"), pot seguir creixent i florint gràcies a l'esforç, treball i amor que aquesta ha deixat. Prenc doncs, aquest treball com un procés cicatritzant del vuit que la mort del meu avi ha deixat i miro d'aplicar-hi els valors que ell m'ha ensenyat per fer-lo així partícip de la peça final.

"Híbrids: Entre l'un i l'altre"

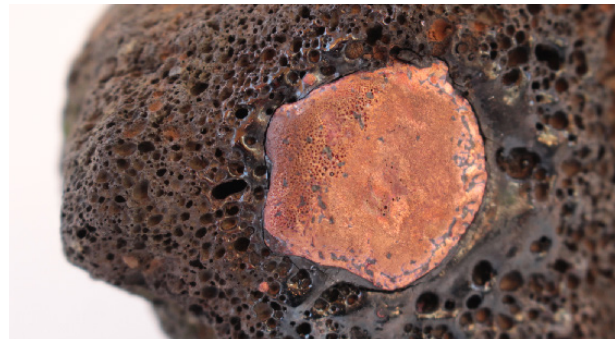
ANNA XARGAY SOLER

Any: 2016-2017

Material: Varis (Fusta, pedra, llana, vidre, coure, alumini, ciment alginat...)

Mides: Vàries

Llocs: Nottingham i Barcelona.

En algun moment, tots/tes hem tingut la sensació d'estar entre dues aigües; en algunes ocasions, aquest sentiment ve donat per un parèntesis indefinit que s'ha imposat a les nostres vides trencant-ne el seu curs natural, ja sigui a causa d'una llarga malaltia, pel fet de ser un refugiat, o en el meu cas, a causa d'una estada a l'estranger.

Els "Híbrids", es formen mitjançant la juxtaposició d'elements naturals i artificials, els quals representen la vida "suposada" i l'element "imposat" o "parèntesis" respectivament. Mitjançant la interacció de dits materials, es busca un diàleg que sovint resulta d'especial interès, sobretot quan els materials en si, pateixen modificacions i queden marcats permanentment per l'experiència.

La mostra acull un seguit d'escultures ja siguin en format físic o digital que s'entrecreuen i ens fan replantejar què està i què no, present. Prenent com a base el sentiment d'estar entre dos móns o el fet d'estar i no estar en un mateix lloc alhora.

"Crèixer"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2014

Material: Fils d'alumini.

Mides: 50x27,5x38cm.

Quan era petita tenia un petit cavallet de fusta que m'aguantava d'empeus quan jo no n'era capaç. Em feia sentir feliç, recolzada i segura perquè sabia que amb ell, jo no cauria. Ara que ja sóc adulta, he pres aquell cavallet com una màscara. El pes de la responsabilitat és sobre les meves espatlles, haig de prendre riscos, espavilar-me per mi mateixa, i sé, que en qualsevol moment puc caure perquè no hi ha res que m'aganti. La vida adulta no és tan fàcil com la d'un nen però al cap i a la fi, sota la màscara, encara hi ha la mateixa nena, preparada per mostrar sempre el millor dels seus somriures.

"Angelina"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2014

Material: Fang Refractari

Mides: Mida natural.

"Ferm lligam"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2014

Material: Alabastre.

Mides: 12x10x18cm.

"Caliu familiar"

ANNA XARGAY SOLER

Any: 2015

Material: Cendres, làtex.

Mides: 162x130cm.

"Caliu Familiar" reflexiona sobre la connexió que hi ha entre les memòries viscudes en família i el foc; ja sigui bufant les espelmes d'un pastís durant les celebracions, fent la foguera de Sant Joan, torrant castanyes, fent una calçotada o tota la resta de moments envoltats dels éssers estimats al costat de la xemeneia.

La peça està feta a partir de les cendres recollides a la llar de foc de la casa on he viscut la meua infància i aquesta, pateix petites "lesions o pèrdues matèriques" cada vegada que és transportada o tocada, de la mateixa manera que alguns records romanen en la memòria i d'altres s'esvaeixen amb el temps i la creació de noves vivències.

Currículum Artístic

Dades Personals

Anna Xargay Soler

24 de febrer del 1996

Adreça: C/Doctor Àngel Latorre n°7

Bescanó (Girona), Catalunya, C.P. 17162

Telèfons: (+34)682496470 / (+34)972442707

E-mail: annaxargaysoler@gmail.com

Formació Artística

-[2018 (inscrita)] Figure Drawing and Painting course a la Barcelona Academy of Art.

-(2018) Workshop de pintura amb Eloy Morales.

-(2016-2017) ERASMUS+ a la NTU (Nottingham Trent University), Regne Unit.

-(2014- ...) Belles Arts a la UB (Universitat de Barcelona).

-(2012-2014) Batxillerat Artístic a l'INS Santiago Sobrequés i Vidal de Girona.

-(2010-2014) Escola-Taller Paco Morgado de Salt.

-(2009-2010) Escola Municipal de Belles Arts (EMBA) de Salt.

Premis

-(2014) Primer premi (Categoria B) al XXIII concurs de dibuix i pintura de la natura "Memorial Albert Ramon i Estarriol" dels Aiguamolls de l'Empordà.

-(2011-2012) Guanyadora del concurs de cartells per la obra de teatre "El viatge de Julen" representada al teatre de Salt per l'IES Vallvera de Salt i l'Institut La Miquela de Bescanó.

-(2010-2011) Guanyadora del concurs de cartells per la obra de teatre "Blakor. Un món sense mitjanit" representada al teatre de Salt per l'IES Vallvera de Salt i l'Institut La Miquela de Bescanó.

Exposicions

- (2018) l'Estació de Bescanó amb el grup "Girona ens emociona".
- (2017) Festa Major de Bescanó.
- (2017) Broadway Gallery a Nottingham, Regne Unit.
- (2017) Fàbrica Burés d'Anglès.
- (2016) Associació de veïns de l'Eixample de Girona amb el grup "Girona ens emociona".
- (2016) Festa Major de Bescanó.
- (2016) Sala Fontbernà d'Anglès.
- (2016) "Post all" a la galeria Esther Montoriol de Barcelona.
- (2016) Fàbrica Burés d'Anglès.
- (2015) Sala Fontbernà d'Anglès.
- (2015) Can Gruart de Vilablareix.
- (2015) Festa Major de Bescanó.
- (2014) Fira de l'Avellana de Brunyola.
- (2014) Festa Major de Bescanó.
- (2014-Permanent) Fons artístic al Centre del Cortalet dels Aiguamolls de l'Empordà.
- (2014) Centre del Cortalet dels Aiguamolls de l'Empordà.
- (2012) Centre del Cortalet dels Aiguamolls de l'Empordà.
- (2011) Firart de Salt.
- (2011) Casa de Cultura "Les Bernardes" de Salt.
- (2009) Escola Municipal de Belles Arts (EMBA) de Salt.

Altres

- (2018) Membre del jurat del II concurs de dibuix i pintura Isidre Vicens.
- (2016) Renovació del disseny del logotip de "Ca la Mercè" d'Anglès.
- (2016) Una il·lustració al llibre "A mis dos soles" de Maria Lluïsa Valls Carreras, Editorial Círculo Rojo. ISBN:978-84-9126-030-1.
- (2014) Subhasta benèfica d'art per a la recaudació de fons per "la Marató de TV3" (organitzada per l'IES Santiago Sobrequès i Vidal de Girona).

Publicacions

-(2016) Article a "La Pilastra" de Bescanó, (desembre, núm. 56), pàgina 39. (https://drive.google.com/file/d/0BxsSI3PM_RRQNTJ1M0JsRIM1RWc/view)

-(2016) Menció al Diari de Girona (<http://www.diaridegirona.cat/cultura/2016/10/18/dotze-artistes-exposen-al-local/809817.html>)

-(2014) Entrevista a "La Pilastra" de Bescanó, (abril), pàgines 40 i 41. (http://www.ddgi.cat/municipis/Bescano/revista/la_pilastra_abril_2014.pdf)

-(2014) Menció a un article sobre els guanyadors del Memorial Albert Ramon i Estarriol a la pàgina de "bonart" (<http://www.bonart.cat/actual/elena-villalba-anna-xargay-i-bruno-g-valencia-guanyadors-del-memorial-albert-ramon-i-estarriol/>)

Referències bibliogràfiques:

Borja, Jordi. *La ciutat conquistada*, Madrid: Alianza Editorial, S.A., 2003. ISBN: 84-206-4177-4.

Colomer, Joan. *El camí del nom: L'itinerari d'un pintor supervivent*. Tarragona: Lakibuks, 2018. ISBN: 978-84-946966-4-0.

Departament d'escultura de la Universitat de Barcelona. *Monumentum. n Homenatge als donants de cos al Campus de Bellvitge*. 1a ed. Barcelona: 2013. ISBN: B-24194-2013.

Duque, Félix. *Arte público y espacio político*. Madrid: Ediciones Akal, S.A., 2001. ISBN:84-460-1461-0.

La Pilastra. Bescanó: Ajuntament de Bescanó, Abril de 2013. Núm 45.

La Pilastra. Bescanó: Ajuntament de Bescanó, Abril de 2017. Núm 57.

Maderuelo, Javier. *La pérdida del pedestal*. Círculo de Bellas Artes. Madrid: José María Pareño,1992 . ISBN: 84-7774-802-0.

Saint-Exupéry, Antoine. *El petit príncep*. 1a ed. 1943. Salamandra, 2003. ISBN: 9788478888115

Vivas Ziarrusta, Isusko. *Entre la escultura y el mobiliario urbano: Del monumento hacia la escultura y sus derivaciones como mobiliario en el espacio público urbano*. Universidad del País Vasco: 2004. ISBN: 84-8373-737-X.

Data de les imatges segons aparició:

03/12/2017 (portada)	04/02/2018	12/02/2018
10/04/2015 (interior portada)	04/02/2018	12/02/2018
28/05/2017 27/10/2017	01/04/2018	12/03/2018
17/09/2017 02/11/2017	09/04/2018	09/05/2018
07/05/2017 22/11/2017	21/05/2018	17/05/2018
17/09/2017 22/11/2017	02/06/2018	24/05/2018
07/05/2017 11/12/2017	02/06/2018	22/05/2018
07/05/2017 21/09/2017	02/06/2018	22/05/2018
17/09/2017 11/12/2017	25/06/2018	25/06/2018
17/09/2017 15/12/2017	(interior contra-portada) 10/04/2015	
03/12/2017 11/12/2017		
03/12/2017 11/12/2017		
03/12/2017 11/12/2017		
03/12/2017 13/12/2017		
03/12/2017 24/11/2017		
03/12/2017 21/09/2017		
03/12/2017 11/12/2017		
02/01/2018 24/11/2017		
02/01/2018 14/12/2017		
03/12/2017 15/12/2017		
02/01/2018 11/01/2018		
02/01/2018 17/01/2018		

Agraïments:

A Jaume Ros i Vallverdú per tutoritzar aquest treball, recolzar-me i donar-me consell en tot moment.

Als professors, Sergi Oliva, Eulalia Grau, Josep Mata i Salvador Juanpere, a més d'en Mariano (mestre de taller de pedra). Pel seu suport, aaccessorament i seguiment del treball.

A la Dra. Dolors Barsó (Facultat de Geologia) i a Lluís Soler (professor i historiador del poble). per la seva paciència, dedicació i amabilitat.

A l'Il·lm. Sr. alcalde de Bescanó, Pere Lluís Garcia i Palou i a Francesc Boada (regidor d'urbanisme) per atendre'm tan afablement, obrir-me les portes i apostar pel meu treball en tot moment.

A Sergio Izquierdo (director d'obra) i a Marcos Rubau (responsable de la UT d'AMSA) juntament amb la resta de l'equip de treballadors de l'empresa, per estar a la meva entera disposició i cedir-me els materials necessaris per a la realització del projecte.

A la meua família i a totes les amistats que m'han ajudat durant el transcurs d'aquesta aventura anomenada "Universitat", i en concret amb aquest treball, ja sigui de forma directe o indirecte, donant-me el seu, tant important, suport moral.

Gràcies, de tot cor.

